

גיליון מס' 1963 * י"ד באייר תש"ס * 19 במאי 2000 * כפר הנשיא

מה אברך / רחל שפירא

מה אברך לו, במה יבורך
 זה הילד? - שאל המלאך.
 וברך לו חיוך שכמוהו כאור
 ברך לו עיניים גדולות ורואות
 לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
 ולב להרגיש בו את כל המראות.
 מה אברך לו, במה יבורך
 זה הנער? - שאל המלאך.
 וברך לו רגליים לרקוד עד אין סוף
 ונפש לזכור בה את כל הלחנים
 ויד האוספת צדפים עלי חוף
 ואוזן קשובה לגדולים וקטנים.
 מה אברך לו, במה יבורך
 זה העלם? - שאל המלאך.
 וברך כי ידו הלמודות בפרחים
 יצלחו גם ללמוד את עוצמת הפלדה,
 ורגליו הרוקדות - את מסע הדרכים
 ושפתיו השרות - את מקצב הפקודה

מה אברך לו, במה יבורך
 זה הגבר? - שאל המלאך.
 נתתי לו כל שאפשר לי לתת:
 שיר וחיוך ורגליים לרקוד
 ויד מעודנת ולב מרטט -
 ומה אברך לך עוד?
 מה אברך לו, במה יבורך
 זה הילד, העלם הרך.
 הנער הזה עכשיו הוא מלאך.
 לא עוד יברכוהו, לא עוד יבורך.
 אלוהים, אלוהים, אלוהים,
 לו אך ברכת לו חיים!

משולחן המערכת

שבוע קשה עבר על כולנו.
 שבוע שנפתח בלוויה כואבת כל כך.
 וכמה מחמם את הלב היה לראות את המוני האנשים שבאו לחלוק כבוד אחרון לשופר ועטפו
 בתמיכה, חום והמון המון אהבה את כל המשפחה.
 במהלך השבוע נשמעה שוב ושוב השאלה: למה, למה זה היה צריך לקרות? ורק לאל
 הפתרוני...
 תשובה אחת יפה ששמעתי היתה, שיש לו כנראה תפקיד חשוב יותר שם למעלה. אני רוצה
 להאמין שאכן זה כך...

השבוע, 'דברי' במתכונת מעט שונה.
 פרורים לא יופיעו השבוע - את המידע המרוכז תקבלו בשבוע הבא.
 בחלקו הראשון של העלון כתבות שונות - תמר ו' כתבה למערכת מכתב תגובה לאחר פרסום
 מכתבה של אליטעה וכן מכתב תגובה למכתבו של אדי נ' מהשבוע שעבר ואריק א' מגיב על
 הכל.
 בעקבות חבלה שנעשתה באתר האינטרנט, כתב דוד א' לאדם שאחראי לחבלה מכתב וביקש כי

נפרסמו כלשוננו ללא שמות בעלון השבוע.
כמו כן תודות למארגני חגיגות יום העצמאות והודעות שונות.

את חלקו השני של העלון הקדשנו לעופר ולמשפחה.

אני רוצה לאחל לכולנו שבוע טוב ושנדע ימים טובים מאלה.

שבת שלום לכולנו - דליה בשם המערכת

ימי הולדת

אלק קולינס - בן 70! עוזד ליפא (נכד-אפשטיין) גולן רוזנקרנג מיכאלה טנא	21.5
תומר וויטהם	22.5
חנה מסר ארווין קנטור גפן פרלסון (נכדה) סלע ובר אגמון (נכדים - מרקוסון)	23.5
אלף דוברינר שלו ניימרק (נכד) עופר קוסובר (נכד-ג'קסון)	25.5
יוסי כ"ט גלית זיו אפרת אלמן אייל כ"ט	26.5
גבי טנאשרי בן חיים (נכדה)	27.5

ימי נישואין

רותי ודורון כהן ליאורה ויהל עתיר	22.5
רינה ומיכאל כהן רותי ושי זיגדון נעה ואפריים מעין אסתר ואבי נצר נעמה וגרשון מדר עירית וטובי ינטיס אורלי וירון רונן יונית וקלייב בלומנטל אפרת ודורי בן-חנוך	23.5

ענת ואיתי סלע
פנינה ומופתי ליפשיץ
יעלי ודרור זיו

24.5 דורית וחיים בסו
דנית וכפיר בן צבי

25.5 טליה ורמי מרקוביץ

26.5 סילביה ויוסי ליפא
סטפני ושאול ריפקינד
שרי ועופר רביב
אריאל ואבישי פרלסון

27.5 ג'ניס ויורם בן-חיים
רייצ'ל פלינק והרבי ג'קסון
נרית וסטיב קרטיס

* * * * *

שלום אדי נמנוב,
בישיבת המועצה בה השתתפת שאלת איך מעלים נושאים
לדיון במועצה, עניתי לך שפונים אל צוות ההיגוי.
מאחר ולא פנית, ומאחר שלפי דברייך בדברי הכפר, יש לך הרבה נושאים להעלות למועצה,
נותר לי רק להניח שאתה לא יודע את מספר הטלפון שלי: המספר הוא 4934 ויש לי גם תיבת
דואר בכפר הנשיא.
דרך אגב, עוד לפני שכתבת, כבר החלטנו בצוות ההיגוי לקיים ישיבת מועצה, אך היא
נדחתה עד לאחר החגים, ותתקיים ביום א' 28.5.00. כרגע סדר היום כבר מלא, אולם אם יש
לך נושא שאתה רוצה להעלות, תרגיש חופשי.
בברכה, תמר

באינטרנט

מכתב שנשלח לבעלי המחשב בעקבות המעשה

ל (צונזר) שלום!
בשבת האחרונה 13 במאי בשעה 20:17 נכנס מישור על שם (סצונזרם) ובמשך 48 דקות -
שינה, הזיז ואיפס קבצים במערכת של כפר הנשיא!!!
אני רואה בחומרה רבה את החבלה במערכת האינטרנט שלנו.
אינני יודע מי ישב מאחורי השם (סצונזרם) אבל אני רואה אתכם אחראים למעשה ומבקש
שתטפלו במי שביצע זאת.

למותר לציין שאין לי שום בעיה לטפל דרך המחשב במבצעי מעשים מסוג זה. הבה לא נתחיל
במלחמה אלקטרונית בתוך הקיבוץ. זה מיותר לגמרי.

העתק (אנונימי) יוכנס לדברי הכפר כשלב ראשון ואני מקווה שבזאת תמה הפרשה.

תודה על עזרתכם בטיפול בנושא.

דוד אלמן

* * * * *

לפני שאביע כמה מילים של הסתייגות ואולי אף ביקורת, אני רוצה לציין את העבודה הנהדרת שאתן עשות:
ראשית: הכנסתן משב רוח רענן לעלון שלנו, עשיתן אותו לעיתון לכל המשפחה עם דגש על הצעירים שבינינו, וזה לא רק שינוי מרענן, אלא גם מהלך חשוב מאוד בחיזוק הרב-דוריות שבתוכנו.
שנית: אני יודעת היטב כמה מאמץ והתמדה דרושים בהוצאה לאור של שבועון. החבר מן השורה יכול להחליט לכתוב, או לא לכתוב, לדחות לשבוע שבועיים, אין לו כל מחויבות. ואילו אתן מחויבות לעמידה בלוח זמנים, ולדאוג לכך שלא יעבור שבוע בלי 'דברי' החשוב לנו כל כך.
שלישית: אם אינני טועה, אתן עשות את מלאכתכן הזאת בהתנדבות, וגם זה בימינו ראוי לציון לשבח.
אז לפני שאביע כמה מילים של בקורת, אני רוצה לאמר לכם: יישר כוחכן, המשיכו בפעולה הנהדרת הזאת.

עם זאת, עורכות יקרות, מוטלת עליכן אחריות כבדה מאוד. וזאת האחריות לריסון השימוש בנשק המלה הכתובה. לפעמים נראה לי שיש חברים אשר משתמשים במלים כנשק, ועורכי העלון אינם מפעילים את מנגנוני ההגנה הנדרשים בחברה מתוקנת.
אני מבינה שיש חבר שכואב לו מאוד והוא שופך את כאבו על הנייר ומעביר אותו הלאה. אני מבינה שיש חבר שרוצה לחסל חשבונות עם מישהו אחר (בעיקר עם ממלא תפקיד). אני מבינה שיש חבר שמזוית הראיה הפרטית שלו נראים לו מעשים והחלטות של הגופים המנהלים שלנו כמוטעות, והוא מעלה את בקורתו על הכתב, והיא לגיטימית גם אם היא לוקה בכך שהיא אינה מתחשבת בכל העובדות, ולפעמים גם עושה שימוש מוטעה בעובדות. לחבר מותר להעלות על הכתב את כל מה שמציק לו, מכאיב לו, נדמה לו או נראה לו. אבל בין הלגיטימציה לכתוב, לבין אחריותו של מי שנותן פרסום לדברים, מפרידים כללי האתיקה העיתונאית בחברה מתוקנת.
נראה לי שחשוב שתאמצו לכם שני כללי ברזל:
ביקורת ואפילו התקפה, צריכה להיות מופנת לגופו של עניין ולא לגופו של אדם. ביקורת על מעשים, מחדלים והחלטות ולא התקפה אישית על מי שעשה או נמנע מלעשות את המעשים, או קיבל את ההחלטות.
בכל פעם שאתן מתבקשות לפרסם ביקורת על מעשיו (מחדליו והחלטותיו) של בעל תפקיד, יש להראות לו את הדברים הכתובים עוד לפני הפרסום על מנת שיוכל לתת את תגובתו, ותגובתו תפורסם יחד עם דברי הביקורת. לפעמים ייתכן שצריך יהיה לדחות בשבוע את הפרסום (בעיקר כשהכתוב נמסר לעיונו של המותקף סמוך מאוד להוצאה לאור של הגליון הקרוב של 'דברי').
נראה לי שאם תקפידו על שני הכללים האלה, נוכל להמשיך ולקבל עלון שיש בו לא רק מתכונים, ספורים לילדים ומזל טוב לימי הולדת וימי נישואין, אלא גם חשיפה של נושאים שדורשים תיקון ושיפור, וכך יהיה לנו עלון מכובד ולא צהובון זול.
בברכה,
תמר וולפין

* * * * *

חג השבועות עדיין מחכה למישהו שיארגן אותו.
אנו מחפשות מישהו שמוכן לארגן את הטקס בערב החג ולמחרת - יום פתוח - ככל העולה על
רוחכם (יום ספורט, טיולים).
תודה - ועדת חגים: קטיה, טרי, אולגה ורותי

* * * * *

* לילדי בר המצווה - על העזרה בארגון החג, ועל לקיחת האחריות -
כל הכבוד.
* לאולגה - על העזרה הרבה, האכפתיות, על ארגון ילדי בר המצווה
ועל העוגות - את נפלאה.
* לאלברט וגבי - שעושים את עבודתם נאמנה פעם אחר פעם.
* למיכי חייט - על ארגון והובלת טיול האופניים הכיפי.
* ליובל ג'קסון - על הליווי בטיול האופניים, עם חובש כמוך - אפשר
להיות רגוע.
* ליהודית וויטהם - על הדפסת ההזמנות.
* לאבי רוזנקרנץ - שהביא והחזיר את המתקנים המתנפחים.
* לאציק וצוותו - על ארגון משק הילדים, הטבון והחמורים.
* לפול גלוק - על הגלידות המרעננות.
* לריצ'רד, ארווין ונורמן - תודה עבור פתיחת הפאב.
* תודה רבה לכל אותם תורנים שעדיין מגיעים ועוזרים ותורמים והכל
בהתנדבות. ולכל אותם החברים שעברו לתומם במדרכה ונתפסו כדי
לעזור.
תודה לכל מי שהגיע לחגוג ונהנה.

ואם שכחנו מישהו - אנו מתנצלות מראש.

מרים ואיילת

נזכור את יקירנו

י"ט באייר תשל"ב (1972) - מר אוטו נאי
כ"ט באייר תשכ"ד (1964) - מר מאיר פיליפס

* * * * *

"הכבש השישה עשר"
מאת" יונתן גפן לחן: יוני רכטר
הצגת ילדים - ביום שבת 20.5.00, באולם "דדו" בשעה 11:00 בבוקר.

מחיר כרטיס: 40 ש"ח (ניתן לרכוש כרטיסים במקום).
אל תחמיצו!!!

* * * * *

השבוע, לאחר 15 שנים, סיים עמוס ניצן את תפקידו כאחראי על המקום.
רציתי להודות בשם המשתמשים לעמוס על כל הדברים הנפלאים שבהם תרם למקום: הפיתוח של
המקום, התיקונים השונים והאחזקה השוטפת (הנקיון והשמירה על המקום). בלעדיו המקום
לא היה נראה כמו שהוא היום - נקי ומטופח.
תודה.
השבוע יוחלף המנעול לדלת הכניסה למקום. המעוניינים במפתח, יכולים לפנות לזהר דבולט
- 4076.

* * * * *

"קווי כרמיאל" (שרות) - 04-8664444
הסעות לנתב"ג מכרמיאל 100 ש"ח ליחיד
מעכו 68 "
מחיפה 50 "
צריך להזמין מקום 4 ימים מראש (לפחות), אפשר לקחת מזוודה + תיק.
לפרטים נוספים - נא להתקשר למספר הנ"ל.
ישנה גם אפשרות להסעה מנתב"ג עד כרמיאל/עכו/חיפה.
אסטל

בינינו לבין עצמנו

עופר ז"ל:

לא הכרנו טוב את עופר. כתב טור זה זוכר בחור חייכני שניגן סקסופון בחגי הקיבוץ
בכשרון וזן שחי טוב לו מעבר לאוקיינוס - אחד ממשפחת פרנק ואחד מבני משפחת הקיבוץ
הזה. נאמר באחד ההספדים שקיבוץ זה הוא משפחה אחת וזה נכון. החדשות על מותו
הפתאומי, היכו את הקיבוץ בתדהמה רבה וסביב לשולחנות חדר האוכל נאמר לא אחת: "בן
שלנו מת".
אמר חכם שמי שנפטר, טוב לו, אבל לאלה שנשארים רע ומר עולמם.
אין מילים שיכולות לנחם, לא את משפחת פרנק ולא אותנו: היה לנו בן והוא איננו עוד.

מי מפחד להיות "כמו אריק"?

הפחד הזה הפחיד, כנראה, את אדי שלקח פסק זמן, שבו, אנו מניחים, תלש עלי כותרת של
פרח במלמלו: "להיות כמו אריק או לא להיות, זו השאלה" אין רע מלהיות כמו, אם מדובר

בביקורת על מחדלי ממסד קיבוצי זה, על בזבוזי כספים ביועצים למיניהם, ועל ריכוז החלטות בידי המעטים. לא תמיד נוח להיות "הילד הרע" או להבדיל "זקן ממרה" כשהרבים שותקים או לא מעיזים לבקר. אולי נפתור את בעיות אדי אם נכתוב טור משותף בחתימת "אדריק". ועתה, לביקורת ולא על הנושאים שאדי העלה לפני שבוע אם כי אני שותף לביקורתו ב 100%- (אף אחד לא בא אלי בינתיים ואמר "אתה מתחיל להיות כמו אדי").

דו"ח סיכום 1999:

איך אפשר להגיע למצב שבמקום להוריד את החוב לבנקים ב-X ש"ח, הגענו בפועל ל X-10 ש"ח??!! (הצניעות והחשש שמרגל מן העולם הפיננסי יקבל 'סקופ', מונעים מאיתנו מלפרסם את המספרים הממשיים - סקרנים מופנים לדף מידע מס' 361) ומרכז המשק מציע כפתרון מימוש נכסים או במילים פשוטות מכירת נכסי הקיבוץ למי שחפץ לקנות. אם המצב הזה ימשך עוד כמה שנים, נתעורר יום אחד בבוקר למצוא שנמכרו כל הענפים, חדר האוכל, הארוח הכפרי, וחלק מן השדות. מנהיגי השינוי אז יגיעו ליעד הנכסף - קהילה בלי כלום. מרכז המשק של אז יודיע: "עם מכירת אחרוני הנכסים, הגענו לחיסול החוב, כל תושב (אין חברים בקהילה) מתפרנס ממקצו או מקצבת אבטלה, החלטנו לשמור על השם 'קיבוץ' כדי למנוע תשלום מיסים גבוהים שיפגעו באותם תושבים שמקבלים משכורות גבוהות." מצב עגום שבו אנו נמצאים הוא:
א. אשמת היועצים הפיננסיים שלנו. או
ב. אשמת מרכז המשק שהקשיב לעצות אחיתופל של היועצים. או
ג. אשמת הקב"ה.

במדינה מתוקנת, מצב כזה היה מביא לעריפת ראשים או לפחות התפטרות. אצלנו עומדים לחסל את נכסי הקיבוץ. אם מ"מ הקיבוץ עומד על דעתו למכור נכסים טור זה מציע לו למכור את הבניינים ההיסטוריים שלנו: מגדל התחמיץ ומכון התערוכות ז"ל, יש כמה תושבי טובא שמוכנים לקנות ולהעביר שרידי העבר (חוץ מן הוותיקים). ומה הוחלט: לקיים ישיבות של המועצה הכלכלית במועדים תכופים יותר.

תשלום בעד שעות נוספות:

ההצעה לשלם תוספת שכר לפנסיונרים רק אחרי 43 שעות עבודה היא אווילית ומוחזקת. אין ותיקה או ותיק שמסוגל לעבוד משרה שלמה ואז להוסיף שעות נוספות אפילו בשכיבה. (עד כמה שידוע לנו אין דרישה לפנסיונרים במקצוע הותיק ביותר בעולם). שלא ישחקו במחבואים ושיגידו שלא רוצים לשלם כסף לזקנים.

תוכן העלון:

כשכואב לבן האדם, אין לבקש ממנו שיתבטא במילים יפות ואין לתת לבעלי תפקידים זכות קריאה מוקדמת ותגובה בזמנית לפני פרסום בעלון. איננו יודעים מה יעצו יעל ותמר - חברות נכבדות שהן חלק מן הממסד - אבל אין ללכת למעשי צנזורה או סתימת פיות. לאליונה כאב גדול ולה זכות להתבטא איך שהיא מרגישה. לזה הגענו בתהליך השינוי.

הצבעתם בעד וקיבלתם:

מה שמתרחש במפעל כיום - תוספת שכר, מתן דברי טואלט, ועוד ועוד - הוא תוצאה ישירה של הפרדת המפעל מן החברה. מה שהמנכ"ל רוצה הוא עושה כמו כל מנכ"ל בכל מפעל: משלם שכר מינימום ונותן סוכריות לפועלים. אתם הצבעתם בעד השינוי הזה וזאת התוצאה. שבת שלום - אריק א'

1962-2000

יונתן כשחוזרים הביתה בלילות וישנים

כתב והלחין: עופר פרנק

14/05/2000 הספד לעופר

לספר על עופר - בלתי נתפס במונחים של "עבר". קשה מאד לקחת את מה שעופר היה, להכניס לתוך קופסה, לערבב היטב וליצור את מה שנקרא "הספד". מיותר כמובן לציין שבסיוטים הגדולים ביותר לא האמנו כולנו ולא האמנתי אני שאעמוד מול - כמה לא הגיוני להגיד את זה -

קברו הפתוח של עופר.

עופר נולד לג'וני ולשולמית ב - 28 למרץ 1962, אח קטן לרפי בן השנתיים וארבעה וחצי חודשים (כן, בתאריכים צריך לדייק, יעלי בודקת אותי). ילדותו עברה עליו כמו על כולנו פחות או יותר, תחילה בלינה המשותפת (ר"ל) ובהמשך המעבר המתבקש כל-כך לבית אבא ואמא.

ב - 1968 עופר עלה לכיתה א' - היא כיתת "חרמון" שהיתה כיתה מקובצת מילידי '61 + '62 ומאז (וגם לפני כן) הוא חלק מחיי כל אחד מאיתנו. ילידי '61 נקראו כמובן "המבוגרים" ואילו עופר היה ב"צעירים".

כך כל השנים, עדיין דיברנו בינינו בשפה זו ומה שקרה לך ("מה שקרה לך" - משפט מתחמק שבא להחליף את המילה המזעזעת "מותך") מה שקרה לך עופר, הדביק לך לעד את התואר "צעיר".

במשך השנים, נוצרה בינינו שלישייה שהיתה לה מעין יישות משלה: "אדם, עופר וניר". שלוש מילים שאין להפריד ביניהם, כמו "חגור-נשק-קסדה", כמו "חלום ישן-מפה ומימיה". השלישייה הזאת הביאה לנו את הביצוע הבלתי נשכח של השיר "לילה טוב" בחתונה של רונית וביצועים מוזיקליים שונים בהזדמנויות אחרות, אך יותר מכל - היתה ביטוי לאהבה גדולה בין חבריה, חפה מכל "פזזה גברית" כזו או אחרת.

לאחר מותו של עופר, ניר ניגש לראותו. דיבר אליו, נגע בו, ושר לו מתוך השיר ההוא: "טוב - ליל מנוחה וחלום. כבר מאוחר ומחר נקום ונראה, איך שמגיע היום בסוף כל לילה".

האם יש מקום שבו עופר ראה איך הגיע היום בסוף אותו הלילה ?

ביום חתימת הסכם השלום עם מצרים, עופר יושב ליד אדם ושניהם מובילים את כל בית הספר לשירה אדירה של שירי שלום ותקווה. התכנסות ספונטנית, ארוע מיתולוגי. תמונת שניהם על חוברת בית הספר "עמק החולה" תש"ם נשארה לזכרון עולמים.

עופר נמצא בראשי בדמות אוסף של סיטואציות המאפיינות אותו:

איחור: עופר תמיד מאחר לכל מקום. בשעה שמונה בערב יש נגיד מסיבת יום הולדת 18 לכרמי. עופר מבטיח לנגן לו משהו מיוחד. כולם מחכים, עופר מגיע מתנשף כולו בשעה רבע לתשע ומסביר בחיוך קטן של מבוכה שפשוט הוא היה צריך דחוף איזה חלק לאופנוע שלו והמוסך היה סגור ופתאום הוא פגש את מרדכי ום אבל אי אפשר לכעוס עליו, כי עופר הוא פשוט מקסים. מוזיקה: עופר ניגן בגיטרה ועל סקסופון, למד ב"רימון", ניצח על תזמורת ילדים והופיע "על באמת" כהגדרתו. עופר ומוזיקה, שתי מילים שצר המקום ועניה השפה מלתאר את הקשר המשלים כל כך בין שניהם. אחרים ודאי יעשו זאת טוב ממני.

ילדים: לעופר היתה יכולת חיבור מדהימה לילדים ולנוער. הוא פשוט "נכנס לראש" שלהם ומצליח לתקשר עם כל ילד או נער "בגובה העיניים". שנת השירות שעופר נתן ב"קן בורוכוב" השאירה אחריה חותם ואלבום תודה מרגש מקבוצת נערים שפשוט העריצו את המדרכה שעופר הלך עליה. הנערים קלטו מיד: עופר הוא פשוט מקסים. גודל האסון אינו מאפשר לבטא במילים את ההפסד של עופר ושל ארז בנו. ילדותיות: עופר היה "ילדותי" עד יומו האחרון והתגאה בכך מאד. היה אומר ש"מבוגרים, זה למעשה מושג שלא קיים. כל העולם מורכב מאוסף של ילדים בגילאי 0 - 120, אנחנו פשוט נאלצים לשחק את משחק "המבוגר": לכעוס על הילדים שלנו, להראות גבריות או נשיות לפי הצורך".

בביקורו האחרון עופר בא אלי ואומר:

"נכון שיחסית לגיל שלנו, אני עדיין נחשב עם גוף בריוני כזה, לא? תרגיש לי שניה את השריר".

רגישות: התכונה המובילה של עופר, ממנה נגזר למעשה הכל. עופר לוקח "עמוק" את החיים. גוף מצ'ואיסטי, כושר גופני טבעי עם נפש מיוסרת מעט שבסופו של דבר, על אף שהיה מהמובילים בצוות הצעיר, החליט לעזוב את סיירת מטכ"ל, עבד ליד משה לוי (כן, כן, הרמטכ"ל) ובכך מצא מעין מנוחה לקונפליקט שקינן בו בין הצורך לשרת בצבא לבין פילוסופיית החיים שהתגבשה אצלו בימים ההם, בעיקר לאור ארועים שונים בלבנון שבהם נטל חלק.

עופר מנסה "לפרק את המסיכה" מאנשים, רואה את החיים כהרבה מאד סמלים שמאחוריהם מתחבאים בני אדם פשוטים כמוני וכמוך. היינו יושבים ורואים לדוגמה את רונלד רייגן בטלוויזיה. עופר אומר:

"הוא נשיא ארצות הברית, יש לו כבוד וכסף, כולם מצלמים אותו, אבל אף אחד לא יודע שמשעות הבוקר הוא פשוט מוכרח ללכת לשרותים וגם שלשום הוא בקושי יכול היה ללכת כי היתה לו שפשפת מהחתונות החדשים שנכסי קנתה לו". עופר = רגישות והומור כאחד.

לעופר היו מה שנקרא "דברים לא סגורים", בעיקר עם העבר הרחוק. התחבט תמיד בסוגיות שונות שקרו לו לפני שנים רבות ולקח אותן איתו למקומות שונים. הורים, חברים, אנשים שונים וכד'. בקיץ שעבר הוא בא להתייעץ איתי האם כדאי לגשת לאדם מסוים שנראה לו שהוא פגע בו לפני כ- 20 שנה ולבקש את סליחתו. היינו רק שניים, אך לבסוף הוחלט ברוב קולות (8) שאין טעם בדבר. זה עופר.

עופר מצא אושר גדול כאשר פגש את אליסון. ניתן בהחלט להגדיר את מערכת היחסים שהתפתחה ביניהם כהרמוניה, ללא שום מרכאות. לידת בנו ארז לפני שנה וחצי הגבירה את האושר ובדיעבד - גם את הכאב.

פתאום "לי כל פינה במשק נושאת מזכרת", חוזר ונכון כל-כך המשפט: "אשר אבד לי - קנייני לעד".

תודה לך אליסון מעומק הלב, על שהחלטת החלטה אמיצה ואיפשרת את היותו של עופר בכפר הנשיא מעתה ועד עולם.

ניסיתי כאן לתאר לכולנו מי היה עופר. קראתי את המילים ומוכן שראיתי שהן קטנות מכדי לתאר איזה עולם שלם של הרגשה ורגישות היה עופר. את הכל אפשר לסכם למעשה במשפט אחד: "הלכת לי חבר".

עופר, בתקווה שנצליח ולו במעט לחזק את הקרובים אליך ביותר ולעזור להם לעבור איכשהו את הימים הבאים, ברור לחלוטין שתחסר לי ולנו מאד. באהבה, באהבה רבה, בשם עצמי, בשם הכיתה ובשם חבריך הרבים כל-כך,

תמיר

הספד מפי דוד אלמן:

A few words in English to Allison's family:

To Allison and Erez, Clare & Richard, Stacy, Todd, Lisa, Rachel and Tony To me
Offer is about music.

In trying to say something about Ofer, "music" always comes to mind.

Ofer standing there with his tenor sax, cool notes flowing from that strange instrument.

I know why he picked that instrument. You can play out your soul through a saxophone and Ofer does just that.

There is a magical relationship between Ofer and music.

One song says: "Words don't come easily" and that is so true.

I find myself facing you now, feeling so at loss for words that any words that came to mind I quickly write down, and that is what this piece of paper is about.

King David was a musician, and in psalm 23 he wrote about comfort: "Even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil; for you are with me; your rod and your staff comfort me."

In the book of the prophet Isaiah (43:2) it says:

"When you pass through the waters, I will be with you; and through the rivers, they shall not overflow you; when you walk through the fire, you shall not be burned; nor shall the flame kindle upon you."

... And even though I find it hard to understand comfort over such a loss, these verses seem to have something, like music, that comes from the soul. I sincerely hope that you can find even a little bit of comfort in these words.

Kibbutz Kfar Hanassi is a big family and we sometimes only realize this through tragic events. You have become part of our family twice. Once through the marriage of Allison and Ofer, and now at this terrible loss of your son-in-law.

If there is any comfort to be had through family ties, we, at Kfar Hanassi extend our arms to you and embrace you once more into our family.

I pray that this will be the last of your sorrows.

David Ellman

הספד מפי יעלי:

יש לי שלושה אחים גדולים ממני. אנחנו מאוד אוהבים אחד את השני וקשורים זה לזה. אנחנו מתחלקים בחוויות, ברגשות, בהתלבטויות. עם כל אחד מהם יש לי ערך מוסף. עם עופר השיחות היו גולשות לעולם שמעבר, זה שכנראה אתה נמצא בו עכשיו. היינו

מדברים על גורל, על נשמות, על תקשורת לא מילולית, על אינטואיציה, והמילים שלך היו בכח עצום מנחות אותי. הרבה שאבתי ממך - את היכולת להשלים עם החיים, וכנראה גם עם המוות. ממך למדתי למצות את הטוב בחיים ולזרום אתם. וכך גם אתה בסוף חיך, בשנים האחרונות, מצאת את כל הטוב שחיפשת: אשה נהדרת, וביחד התחלתם להקים משפחה - ארז כל כך מקסים.

התפתחת בבנייה בעץ ביסודיות האופיינית לך עשית את זה מצוין עד הגימור. כי כשהחלטת ללכת על משהו, נכנסת כולך באמונה שלמה מההחלה עד הסוף, במאה אחוז. ממך למדתי לשיר בהרמוניה, ובימים האחרונים, מאז שהלכת, בכל פעם ששמעתי מוסיקה טובה, דמותך הופיעה מולי. הרמוניה היה שם המשחק - לחיות בשלום עם הסביבה. תראה כמה אנשים אהבו אותך. הבית של ההורים היה מלא כל השבוע הזה, היית צריך לראות. נזכרים בבדיחות שלך, ובחיוך שלך. איך העיניים היו מצטמצמות, והלב מתרחב. אני ממשיך כמו שלמדת אותי: לאהוב את החיים, לקוות לטוב ולשאוף לכך, ואדע שתמיד אתה איתי! גם כשהיינו רחוקים ואוקיינוס הפריד בינו - השיחות שהיינו מקיימים היו ממלאות אותי באהבה. גם עכשיו עם הזכרונות. ולאליסון אני רוצה להגיד: תמיד תהיי לנו אחות. רפי, אביגיל ואני אוהבים אותך כל כך, ותמיד נהיה שם בשבילך ובשביל ארז. לילדים שלי אני מספרת, מאז שהם נולדו, שיש מלאך ששומר עליהם. עכשיו יש לו שם. ועוד איזה מלאך

יעלי

הספד מפי אביגיל:

עופר שלי,

ככה אני קוראת לך בלב אפילו שאני יודעת שאתה גם של אחרים..... של אליסון וארז, של אבא ואימא של סבא וסבתא ושל האחים ושל עוד המון אנשים שנמצאים פה.

אבל בשבילי אתה - "עופר שלי".

כשהיינו קטנים סיפרת לי שאתה בן מאומן ושבעצם אתה בן של מלך ולכן גם נסיך. אני האמנתי לסיפור הזה שנים אבל גם כשהתברר שזה לא בדיוק ככה - נשארתי בשבילי נסיך.

אתה יושב לך בשמיים ומסתכל למטה ובטח צוחק את הצחוק הקטן שלך שעלה כל פעם שהיית נבון. לא שזה היה לך מצחיק פשוט לא היית יודע איך להגיד ואיפה לתקוע את עצמך במצב כזה.

כבר כמה ימים כולם כאן בוכים ואף אחד לא יודע בדיוק מה להגיד.

כמעט אי אפשר להתחיל לדבר איתך כמו עם מי שאיננו..... זאת אומרת לדבר ולהיות גם במקומך. אף אחד לא יודע להמציא "שאלות עופר" במקומך. כשהייתה "מתחלקת" לי "שאלת עופר" לכולם היה ברור שזה לא במקום והיו ישר קופצים - "די, אל תתחילי עכשו עם שאלות עופר". כשאתה היית שואל ככה זה היה בסדר ומצחיק וחמוד, אלו היו "שאלות עופר" וזהו.

אח שלי, תמיד הייתי כל כך גאה בך. להיות "אחות של עופר". אני לא יודעת איך לתאר בקיצור איזה איש מצחיק ואוהב ומוכשר וישר וטוב אתה היית.

כדי שיהיה לי יותר קל, אמרתי לעצמי הרבה מחשבות. וגם לאהובים שמסביבי אמרתי כי זה יותר קל כשמדברים.

אז אמרתי שאתה היית בשיא. שמצאת את אליסון שהיא אהבת חיך ושאולי בכל העולם לא

יכולה היתה להיות מישהי שיותר קרובה אליך..... שיחד עשיתם את ארז - ושלא כל יום
רואים ילד שכל כך הרבה אהבה דוחפת אותו קדימה..... שהיתה המוזיקה שהלכת איתה דרך
ארוכה ואחר כך ידעת לקחת במינון הנכון כדי לא לאבד את האהבה אליה..... שהיתה העבודה
ששילבה עשייה ודמיון..... ושהיו החברים שחלק מהם אנחנו כמעט לא הכרנו ורק עכשו
כשאתה לא כאן אנחנו מבינים כמה חזק היו קשורים אליך.

חשבתי, שידעת ללכת עם הדברים כמו שאתה רוצה ושכל הדברים הסתדרו לך בשנים האחרונות.
אני חושבת שהיית מאושר כמו שלא היית אף פעם לפני זה. אף פעם לא ראינו אותך כל כך
שמח. בכל זה, עופר שלי, אני מוצאת כח ונחמה כי באמת הספקת ועשית ושמחת וכל כך הרבה
אהבת....

אתה יודע, היו לי בראש כל מיני תמונות - ... כל האחים זקנים, יושבים יחד ומעבירים
"קטעים"... הילדים של כולנו משחקים יחד, עושים יחד דברים.. לידות של נכדים..
----- אני לא יודעת איך לעדכן או לערוך מחדש את כל התמונות האלה.

גם חשבתי מה אתה היית אומר כאן אם היו נותנים לך הזדמנות כזו וחשבתי שבטח היית
אומר: "תזרמו עם זה, זה מה שיש ועם זה צריך ללכת. רק שאל תשכחו לאהוב את אליסון
וארז".

עופר שלי, אליסון שלך וארז שלך הם גם שלנו. חלק מהמשפחה. זה ברור.

אבל לגבי הזרימה - אמרת לזרום וללכת עם זה - אנחנו הפרנקים, לא תמיד כל כך טובים
ב"לזרום" ובטח לא טובים בזה כמור. אני לא כל כך יודעת איך לזרום את הקטע הזה
בלעדיך.

אח שלי, אני כל כך אוהבת אותך וה"אותך" איננו יותר....

עופר שלי, נסיך שלי, אני נורא מתגעגעת אליך.... נורא מתגעגעת.

אביגיל

הספד מפי הוריה של אליסון:

Ofer, you are one of our children, and we feel your death with unbearable pain.
And yet we cannot begin to imagine the grief and pain that is felt by Allison,
your parents, sisters, brother, and all family and friends you have touched so
gracefully and so profoundly.

You brought light and joy, and music, and love and spirituality into the world
and it now seems a little grayer without you.

When Allison returned to the United States with you, her life was more
complete, more settled and more joyful, having fallen deeply in love with you;
and we know it was the same for you; for the two of you operated on a
different level than the rest of us. Anyone who knew you, knew how strong your
bond of love and respect was for each other.

We are grateful to have known you and to have been taught by you, and for
bringing Erez into all our lives. You loved him so much - now he is your
legacy. He has your beauty, your strength - all your wonderfulness! We pray
for your peace.

Allison, we know that Ofer will always be a part of you also, and that you will continue to pass along his essence, coupled with your own beauty and light.

Ofer has given you his love, his strength, and his spirit. He was a gift to all of us.

May he always be a guiding light for you to draw strength from as you take each step from this day to each following day.

We love you Ofer, and we miss you; you have blessed our lives and we are not quite the same because of you.

We will remember you always.

Clare and Rich Segall.

הספד מפי אפרת אדן:

Growing up on a kibbutz is a unique way of life. Almost from the beginning you are more associated with your class than with anything else. Our Kita was Kitat Chermon - like the highest mountain we all could see everyday as we strolled through the narrow paths of our little village. It was a daily reminder that we were the best. Our classmates were more than our brothers and sisters, more than our friends. We loved each other and counted on each other and stood for one another. The years may have gone by but Kitat Chermon would stay forever.

We all expected to laugh at this "bond" we have when we reached old age and had yet another spontaneous kita get-together. Guiltily counting our children and grandchildren, once again sharing childhood memories and being comforted in the fact that all of us were together.

I am trying to make sense of this. After all, it's not supposed to happen to us, not like this. The only comfort I find is that knowing Ofer, his need to please and comfort, I think the plan was that since his physical entity limited him, now he is free to wonder everywhere and be with all of us all the time. We need you Ofer to comfort us. I know that you are here among us now, watching us with that half grin and finally hearing all the praise and adulation you always deserved.

You believed in destiny, in accepting whatever life has to offer and making the most of it.

I guess there is solace in knowing you are at peace but we are hurting. We miss you.

The most important event in Ofer's life was meeting Allison. I remember the day you told me about her. We were at the pool. You were wearing your brown shorts, torn at the bottom and a white tank top to show off your wonderful pecs. You said that you met someone and that she was the most wonderful woman you've ever met. I asked you who she was and then you told me all about Allison. Her beauty and wisdom and acceptance. Your eyes gleamed and for once that silly grin didn't fill in the rest. I knew that finally you found your destiny and you

were finally satisfied that you had the most.

When you brought little Erez to meet us last year no-one could have been prouder. Almost the whole time you were here, Erez was in your arms and the look on Allison's face was of quiet indulgence. Now you had definitely done your best.

Everyone here has already talked about what a special guy you were but Ofer to me it was more than your faults and your qualities. You were a friend to me at the most difficult times in my life. You had a way of making me smile when words just didn't cut it. You knew when to be there and when to take my side, yet always knowing how to reason with me so that the blows would be softer. You always had these infantile jokes that left me no choice but to laugh.

It's difficult to say all that needs to be said, standing before a beloved friend's last resting place. Each one of us had a very close, loving relationship with Ofer. Each one of us has memories and I am sure has spent the last few days, like I have, remembering little things we shared, crying because there were so many things still to do, still to say, and yet a part of me knows that you will be sharing it with us and you might even be a bit upset that there is so much crying. I know most of my tears are because I want one more time to hug you, one more time to see that half grin, one more time to admire the wonderful physique and yet I feel you so close to us. So if it's any consolation to anyone standing here - he is. I also am sure that Ofer can see our tears, can hear our grief and can feel our love.

Allison, Erez, Shulamit, Johnnie, Rafi, Avigail and Yaeli, please believe this as I do. I am, Kitat Chermon is, all of us are, the things he loved the most, and though we are hurting today and are still trying to understand, Ofer is at peace and with us always.

אפרת אדן

הספד מאת ניר (הוקרא ע"י רג'י):

Date: Sun, 14 May 2000 02:20:31 -0800

From: Nir & Mimi <miminir@efn.org>

Many years ago, Ofer asked me to help with a special project: a couple of days before the start of Sukkot, we framed a sukkah on the back of a flat bed trailer, pulled it with a tractor, and landed the instant sukkah in the middle of Savta Chava and Saba Emil's lawn. As this deed was unexpected, it had far reaching effects and hit the local media. Savta wrote a moving article in "Divrei" about the magical Sukkah, the two heroes, and the joy of the chag. It is a great story, so simply describing the essential Ofer.

The tractor - Ofer at the helm of a great machine: A skillful navigator of tractors, cars, trucks and motorcycles, Ofer was naturally and comfortably in control. Commanding his beautiful body with the ease of a born sportsman, he was as good a driver as he was with most athletic activities. Of course, the athletic challenge of driving a tractor often required Ofer to be shirtless, whiskered, and with Ray Ban sunglasses.

The Sukkah: Coming from a lineage of carpenters and raised among artists, Ofer became a renaissance man. He was always creating something, and treated every creation as a work of art. Ofer's creative skills ranged from fine arts through musical mastery of various instruments, harmonic singing, composition and orchestration, as well as woodworking. In our conversations over the last few years, Ofer and I often discussed his work.

I was amazed to see how fast Ofer was growing in his new career of carpentry and building. His business logo, "Frank Works" was a perfect description of his professional integrity and his pride in his creations.

His recent return to musical exploration and creativity alongside his career, must have been like a joyous reunion with an old friend. While never rushing, pushing, or overloading his life, Ofer never stopped creating.

The Family: As a husband and father, Ofer nurtured, adored and upheld Allison and Erez wholly and beautifully. The path of dedication and commitment to his family was ever-constant since his childhood, just as building a sukkah for Savta was simply instinctual. Born a peacemaker, Ofer was giving, loving, and thus served in a well-suited balancing role, within a family he admired completely and unconditionally.

Friendship: Building, delivering and landing a sukkah required the willingness of a friend. Ofer was always surrounded by people who would do anything they could do to help him, and this obviously was earned through Ofer's own deep commitment to his friends.

Being not only a family man but a community man, a soul brother and a lover, Ofer shared profound aspects of his life with many privileged people, touching many hearts and souls at the deepest levels.

Mitzvah and self love: Possibly the most challenging to me of all of Ofer's profound teachings was his ability not only to do good deeds and be a wonderful human being, but the simple way he was able to acknowledge himself. What at times irritated me as a youth - Ofer would look at a drawing he completed with a smile of sincere admiration - would later in my life become what I often wish for most: an ability to love my own creations, and to truly accept myself. Ofer searched and found profound levels of self pride and acceptance.

This enabled him to be humble without being self-effacing, accept praise with a blushing face and a big grin, thrive on the stages of jazz nightclubs and bask in the praising article of Savta Chava in "Divrei."

With the power of love and his unique spiritual approach, Ofer carved a beautiful path of integrity through the world around him. He demanded and established clarity everywhere he went, and strove for inner and outer beauty. He lived an extremely full life, and enriched all whose lives touched his. In the last years of his life, Ofer reached true contentment.

Allison and Erez were the fulfillment of his dreams. He thrived creatively and professionally. With his passing, Ofer truly willed us life - to be lived all the way. Standing near his open grave, the ugliest scar the earth can bear, we the living might see nothing but the evil of the divine plan which took Ofer away. May we learn to live with the rich imprints of Ofer on our lives. May we live, love and create as

Ofer teaches us. Beyond this earthly realm of pain and void, may Ofer's spirit soar high and far, a dove on a wind of light.

על פי בקשת כמה חברים, ההספד של ניר גם תורגם לעברית:

לפני הרבה שנים עופר ביקש את עזרתי בביצוע פרויקט מיוחד: הרכבנו מסגרת לסוכה על גבי עגלה, גררנו אותה עם טרקטור לבית סבתא חוה וסבא אמיל, והורדנו להם על הדשא סוכה מוכנה ומזמנה. מעשה מקורי זה זכה לפרסום בעיתונות המקומית. סבתא כתבה מאמר מרגש "בדברי הכפר" על סוכת הקסם, על שני גיבורי המעשה, ועל שמחת החג. זהו סיפור גדול, בו גלומים בפשטות תווי האופי העיקריים של עופר. הטרקטור: עופר אוחז בהגה של מכונה גדולה. כנהג מיומן של טרקטור, מכונית, משאית ואופנוע, עופר שלט בהם באופן טבעי, ללא מאמץ. הוא שלט על גופו היפה כמו ספורטאי מלידה, והדבר ניכר גם בכושרו כנהג כמו גם בכושרו באתלטיקה. עם האתגר האתלטי של נהיגה בטרקטור התמודד עופר, כמובן, ללא חולצה, בלתי מגולח, ומרכיב משקפי RAY BAN. הסוכה: עופר, כבן למשפחת נגרים שגדל בקרב אומנים, היה לאיש רנסנס אמיתי. כל הזמן היה יוצר, ולכל יצירה התייחס כאל מעשה אומנות. מגוון רב של מיומנויות יצירתיות היה לו: באמנות יפה, בשליטה מוסיקלית על כלי נגינה שונים, שירה בהרמוניה, קומפוזיציה ותזמור, וגם בנגרות. שוחחנו הרבה במשך השנים האחרונות על עבודתו. התפלאתי מקצב ההתפתחות של עופר בקריירה החדשה, בנגרות ובבניה. סיסמתו העסקית: FRANK WORKS "יצא בשלמות את יושרו המקצועי ואת גאוותו במעשי ידיו. וחזרתו בזמן אחרון לחקירה ויצירה בתחום המוסיקה לצד עבודתו בודאי נשא את האופי של מפגש מחודש עם ידיד ותיק. למרות שלעולם לא נחפז, או נדחף, או גרם לגודש יתר בחייו, עופר לעולם לא הפסיק ליצור. המשפחה: כבעל וכאב, עופר העניק לאליסון ולארה אהבה, טיפוח ותמיכה במידה שלמה ויפה ביותר. מאז שנות הילדות היה מתמסר ומתחייב למשפחה בנאמנות; מעשה בניית הסוכה לסבתא היה ביטוי טבעי לתכונה זו. עופר, שנוגד לעשות שלום, היה נותן ואוהב תמיד, וכך שימש כגורם מאזן שהתאים לו מאד בתוך משפחתו הנערצת ללא סייג.

ידידות: לבניית הסוכה והעברתה היה דרוש ידיד שמוכן לעזור. תמיד עופר היה מוקף אנשים המוכנים לעשות את הכל כדי לסייע לו, וזה היה, כמובן, תוצאה של התחייבותו של עופר העמוקה לידידיו. בהיותו לא רק איש משפחה, אלא גם איש קהילה, אח בנפש, מאהב, עופר שיתף אנשים רבים בצדדים המשמעותיים ביותר של חייו, ונגע לעומק בלבבות רבים, לנפשות רבות.

מצווה ואהבת ה"אני" שבתוכנו: למדתי מעופר דברים משמעותיים ביותר, וביניהם אחד היה בעייתי במיוחד. מדובר ביכולתו לא רק לעשות מעשים יפים ולהיות בן אדם נפלא, אלא גם בפשטות ההכרה העצמית שלו. דברים שלא מצאו חן בעיני כנער - למשל, הוא היה מביט בצויר שזה עכשיו צויר בחיך הערצה אמיתי - דבר כזה הפך מאוחר יותר לדבר שאני מאחל לעצמי יותר מכל דבר אחר: היכולת לאהוב את מעשי ידי ולקבל את עצמי בלב שלם. עופר חיפש וגם מצא בתוכו רבדים עמוקים של גאווה עצמית ושלמות עם עצמו, דבר שאפשר לו להיות ענו אך לא לפסול את עצמו, לקבל שבחים בפנים סמוקות ובחיך רחב, לשגשג על במות מועדוני ג'ז, ולהתמוגג מהשבחים של סבתא חוה ב"דברי".

בעזרת כוח האהבה וגישתו הרחנית הבלעדית, עופר פילס דרך של יושר בעולם הסובב אותו. הוא דרש - וקיבע - בהירות בכל מקום אשר נמצא בו, הוא שאף תמיד ליופי פנימי וגם חיצוני. חייו היו מלאים והעשיר את כל מי שבא במגע איתו. בשנים האחרונות של חייו הגיע עופר לנחת רוח אמיתית. אליסון וארה הגשימו את חלומותיו. ביצירה ובמקצוע היה משגשג.

עם הליכתו הותיר אחריו צוואה: לחיות את החיים בכל מאודנו. בעמדתנו ליד הקבר הפתוח - והוא הצלקת המכוערת ביותר על פני האדמה - יתכן ואנחנו, שנטרנו בחיים, לא רואים אלא את רוע הגזירה, האלוהים, אשר חטף את עופר מאתנו. הבה נחיה, נאהב וניצור כפי שעופר לימד אותי. נלמד לחיות עם החותמת היפה שהטביע בנו. שרוחו תרחף מעבר לעולם הזה של כאב וריק, גבוה ורחוק, כיונה בסילון אור נושב.

"Digi Divrei" - The voice of the village (digital version)

Yes, we still have a voice and would like you to hear it and to hear from you too! Please write / respond / complain and otherwise abuse us (just kidding)

Keep in touch. Remember you are part of this community!

David Ellman: dellman@kfar-hanassi.org.il

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

www.kfar-hanassi.org.il/telcomm/ בואו לבקר ב.....

"

"